

Zsidó Ferenc

Anti

(részlet egy készülő regényből)

Esténként Antinak jól esett átmenni Erzszi nénihez tejért, váltani pár szót vele: itt elengedhette magát, nem kellett folyton résen lennie, hogy mikor jön egy újabb ugratás. Ahogy megismerte, egyre jobban megkedvelte Erzszi nénit: darabos beszédű volt, de jólelkű, viszonylag vidám természetű, s ami a legfontosabb: érdeklődő, nyitott. Újságot is járatott, a megyei hírlapot, Anti olykor fellapozta, míg az öregasszony kitöltötte a tejet (igen, a kantárosfazékba, ami természetesen előkeült), de mindig volt elől könyv is. Erzszi néni a déli pihenő idején többnyire olvasott, este, amikor felment a „nagy házba” lefeküdni, egy kicsit tévézett (nyáridőben, napközben a nyáriházat, ahogy ők nevezték, „kicsi házat” használták). Főként klasszikusokat olvasott, Jókait, Mikszáthot, Zolát, Balsacot, és már kívülről fújta őket. Anti megemlítette, hogy van neki is pár könyve, szívesen kölcsönadja; az öregasszony ezt örömmel vette, ő is adott könyveket, meg is beszéltek az olvasottakat, s ennek mentén lassan úgy összeharátkoztak, hogy Anti azon kapta magát, alig várja, hogy este legyen, hogy tejért mehessen. Bíró János bával is milyen jól talál a szó, Erzszi nénivel is, morfondírozott magában, miért van az, hogy az öregekkel jobban kijövök, mint a fiatalokkal, mi van meg bennük?

Olykor Jani is otthon volt, ilyenkor vele is elbeszélgetett: állatokról, gépekről, a világ dolgairól (az italt még véletlenül sem hozták szóba), de újabban egyre többször megtörtént, hogy nem találta otthon. Anti nem bánta túlságosan. Elege volt a férfitársaságból. Ha rákérdezett, Erzszi néni csak annyit mondott, odalent van a fehérnépnél. Anti egyszer visszakérdezett, ejsze komolyra fordult a dolog, Erzszi néni azt válaszolta, ejsze.

Aztán egyik este Erzszi néni a szokásos könyvtéma helyett előrukkolt:

- Képzöld el, Jani fiamnak elmönt a szépesze...
- Hogyhogy?
- Béköti a fejit annak a fehérnépnék...
- S hát mi a baj vele? Megvan mindőne, nem?
- Meg-meg! Csak már más is használta...
- Manapság azt már nem számít, Erzszi néni...
- Hát mi számít?
- Hogy találjon a szó, s az égyéb...
- Úgy látom, az talál... – hümmentett az öregasszony. – Sze nem is bánám, mert hát az én fiam se mai csürke már... Csak ne vóna elvált... Csúfondároskodni fognak az embörök...

- Dehogya fognak, Erzsi néni! S különben is, nem kell törődni vele...
  - Nem úgy van az... Ejsze nem is vót még itt ilyen lakodalom...
  - No, hát akkor immár lösz...
  - Először azt is mondtam a fiannak, inkább ne csinálj lakodalmot, ha ilyen asszonyt választottál...
  - Á...
  - De osztán számolgatni kezdtük, hogy mú is annyifelé vótunk... Sokan tartoznak visszajövessel, no...
  - Ez így van rendjin...
  - Arra gondótunk – folytatta rövid szünet után az öregasszony – meghínók tégöd is a lakodalomba, s hogy előtte is égy kicsit, segíteni... Mit szólsz hézza, eljönél-é?
  - Én-e? – lepődött meg Anti, mert pár hetes ittlét után nem számított ilyesmire, de aztán hamar kapcsolt, s bólogatni kezdett: – Hogyne jőnék, Erzsi néni!
  - Tudod, asszonyokot könnyen kerítettök, de kell a férfierő is... Disznyót levágni, kultúrt bérendözni...
  - Persze, persze...
  - A Janival egyívásúak már rég házasembörök, vagy elkerültek innen...
  - Igön...
  - S tudod, hogy Gyurival neki nem talál úgy a szó...
  - Tudom... Szólok neki, hogy adjon szabadot, s jövök, amikor kell!
- Anti lassan kezdte kiismerni a falu erőviszonyait, látta, hogy Nánási Gyuri a fiatalabbak vezérkosa. Maga köré gyűjtötte a legényembereket, fiatal házásokat. Jani is legény volt még, de szinte tízzel több, mint Gyuri, ezért hát derogált neki a falkájába kerülni, az ő generációjuk azonban nem termelt ki efféle falkavezért, így nem volt, akihez csapódni. Az idősebbek, középkorúak között szintén megvoltak a hangadók, a közösség tényleges irányítói: a pap, a presbiterek, a boltos, de Jani őket már túl öregesnek, túl komolynak vélte, nem akart az ők szárnysegédjük se lenni, igazából már legénystátusa miatt sem lehetett. Lassan magányos farkassá vált, megérezve a vénlegénység hátrányait. Talán ezért is vette rá magát a házassodásra?
- Segítők mindönben, amiben lehet, Erzsi néni! – biztosította Anti az öregasszonyt. – Bár, tetszik tudni, nem vagyok olyan nagy... hogy is mondjam...
  - Tudom, fiam! De nem az számít, hanem a jóindulat!
  - S hát mikor lönne?
  - Két hét múlva...
  - Olyan hamar?
  - Régebb se hitták hamarébb a népeköt... A lakodalom előtt égy héttel járták meg a vőfélyök a falut... Most is úgy lösz, ha kapunk vőfélyököt... Immá ha erre

adták a fejüket, ügyközni kell, mert mönyünk ki a szezonból: őszön már nem szoktak lakodalmot csinálni...

- Azért volt példa olyanra is...
- Odabé a városba más... De itt csak akkor, ha sürgős lött, mert domborodott a mönyasszony eleje...
- De most nem domborodik, ugyé?
- Nem tudok róla...

Anti azért lepődött meg, hogy ilyen hamar lesz a lagzi, mert ő már ahhoz volt szokva, hogy fél évvel, évvel korábban meg kell tervezni mindent, le kell foglalni a vendéglőt, meg kell fogadni a zenekart, ha az ember azt akarta, jobbacska zenészei legyenek. Persze, az itteni emberek is készültek előre, pálinkát, bort tartalékoltak, több disznót tartottak. Zakariásék, pontosabban Erzséni minden évnek úgy indult neki, hogy hátha most. Mintha ő jobban akarta volna, hogy új asszony kerüljön házhoz, mint a fia. A pálinka félre volt téve korszokban, az ólban két disznó, olyan száz kiló körüliek: egy megmarad télire, karácsony előtt fogják levágni, akkor már a kétszázat fogja súrolni, a másikat lehet „megereszteni”, most a legfinomabb a húsa, zsenge, omlós.

Hagyományos lakodalmat terveztek, aminek lassan kezdett kimenni a divatja: családi összefogással, rokoni, szomszédi együttműködéssel készítették elő a vendégséget, aki tudott (vagy adós volt), tyúkkal, tojással, liszttel segített, a főzés a kultúrotthon konyháján ment, a felszolgálás szintén baráti alapon. Egy ideje hallani lehetett, hogy az alsó völgyi falvakban az étkeztetést már rendezvényszervező cégekre bízzák, akik készen hoznak mindent, mert a közegészségügyi hivatal betiltotta a kultúrotthonok nem szakszerűen felszerelt, engedéllyel nem rendelkező konyháiban a főzést, de ők itt idefönt azt mondták, az az évi két-három lakodalomnak le kell járnia úgy, ahogy eddig lejárt, miért pont ide, az Isten háta mögé jönnének a közegészségügyi ellenőrök... Igaz, hogy a kultúrotthon konyhájára még a víz se volt bevezetve, a legközelebbi kútról hordták vödörrel, de azért a hangulat mindig jó volt, az önkéntes szakácsnők jó ételeket főztek, az ital is kikerült, némi bor, de főleg pálinka, mert az volt az itteni emberek istene, a segítséget senki se érezte tehernek, már csak azért se, mert mindenki tudta, ma neked, holnap nekem.

A disznóvágás, amitől Anti annyira tartott – mert irtózott a vértől, a szagoktól –, a vártnál könnyebben lezajlott. A mészáros egy idősebb ember volt, türelmes, jóindulatú; Antit, aki legfiatalabb létére a „tefuss” volt, nem szekálta, hanem normális hangnemben, szinte kedvesen kommandírozta. Anti meg is volt hatódva, hogy így is lehet. Vízet forralt az üst alatt, előkészítette a szalmát a perzseléshez. Szúrásakor megdobogósodott a szíve, de szerencsére volt ember elég, aki fogja a disznót, s a mészáros is értette a dolgát: egyedül ment be az ólba, ügyes mozdulattal kötelet hurkolt

a disznó egyik első lábára, aztán a végét kinyújtotta a kint állóknak, Antinak intett, hogy az egyik fülét fogja meg, kivezették, egy határozott rántással kikapták a lábát alóla, rátérdeltek. Anti a mellső lábán áthurkolt kötelet fogta, s erőt véve még azért sem fordította el a fejét, amikor a mézáros gyakorlott mozdulattal kitapintotta az ütőeret a torkánál, s megszurta. Visított a disznó, sugárban spriccellt a vér, nem csak a vérestálba, hanem az azt tartó Erzsi néni kezére, surcára is jutott. Nagy erő van az ilyen fiatal állatban, de mindjárt megcsöndösödik!, mondta a mézáros nyugodtan, és úgy is volt. Hármát-négyet rúgott teljes erőből, hogy Anti úgy érezte, kirántja a vállát a helyéből, aztán a visítás panaszos rőfögéssé, nyögéssé gyengült, mozdulatai lelassultak, vérének folyása is megcsendesedett. Amikor kimúlt, Jani pálinkával kínálta őket, szó nélkül kiitták, s nekiláttak a perzselésnek. Amióta az ország belépett az Európai Unióba, hallani lehetett, hogy be fogják tiltani a hagyományos vágást, humánusabb módon, árammal vagy golyóval kell végezni az állattal, s utána kiereszteni a vérét, de egyelőre a rendelkezés nem volt törvényerőű, az emberek tehát úgy csinálták, ahogy mindig is szokták.

A feldolgozás hamar ment, véres- és májashurkát csak minimálist töltöttek, mert nyáron nem áll jól, kolbászt meg semennyit: flekkenek szabdalták fel a húst, az kellett a vendégseregnek. Azt közben megállapították, hogy ilyenkor nem olyan a disznóvágás, mint télen; agyasleves azért készült (káposztalé helyett ecettel savanyítva), és jól is esett, ha nem is olyan jól, mintha mínusz tíz fok lett volna odakint; Anti repetát is kért belőle, az agydarabokat is jóízűen fogyasztva. (Arra az egy-két disznóvágásra, amin gyermekkorában nagyapjéknál részt vett, úgy emlékezett vissza, hogy mindenki nyaggatja, egyed azt az agyat, fiam, mert okosabb leszell!, de ő utálkozva nézi azokat a lágy, fehéres valamiket, úgy érezve, összehányja magát, ha egyetlen falatot is le kell nyelnie). Nem okozott feltűnést, a zsírnak való bőrölését, felaprózását szaporán, szinte szakszerűen végezte, úgy, hogy még valami halvány dicséretfélét is kapott, persze, nem kell nagy dologra gondolni, csak effélére, hogy, no, ejsze immár belőled is lösz valami. De ez neki elég is volt, hogy jól érezze magát, hogy arra gondoljon, immár egy kicsit közénk tartozik. És jó esett látnia, hogy Janinak szemmel láthatóan nem keze ügye ez a munka (lám, nem ő az egyetlen...), mint ahogy azt is, hogy Erzsi néni, miután a szúrásnál a véres tálat a kezéből letette, elfordult, s megtörölte a szeme sarkát...

*

A lakodalom izgalomba hozta az egész települést. Legfőképpen azért, mert emberemlékezet óta nem volt ilyen, mint ez: vénlegényé és elvált asszonyé. Néhány öregasszony egyenesen szentségtörést emlegetett. Kis csoportokban itt is, ott is tárgyalták az ügyet:

- Mit flangálnak, mit rúgnak a fingjuk után?
- Igön-igön! Minek kell az ilyenöknek lakodalom? Ha már ezt akarták, mért nem állnak éssze, mint lovak az árnyékba, s azzal jóccakát!
- Hogy nem röstelli másodszer is oltár elé állni az a fehérnép?
- Az ilyenökbe nincs szégyönerzet...
- A mű üdönkbe a pap ejsze nem is eskette vóna meg az ilyenököt...

Máshol, férfitársaságban:

- Fájín fehérnepet kapott osztán ez a Jani is...
- Mért, te, megvan annak mindöne...
- Meg-meg! S van olyan, amilyen Jani...
- Zsák a fótját megleli...?

De aztán napirendre tértek a dolog fölött, mulatni végül is szerettek, a lakodalom az lakodalom, akkor is, ha a menyasszony nem szűzi virágszál, ha a vőlegény nem délceg herceg. Kétszázötven személyre terítették a kultúrotthonban, Anti is ott sürgött-forgott, edényeket cipelt, fát, vizet hordott a konyhára, díszített.

A templomi szertartásra ugyan kevesebben mentek el, mint szoktak, de estére a mulatságon mindenki ott volt, akit meghívtak. A leány felőlről kevesebb volt a vendég (hisz neki már volt egy lakodalma), a derékhadat tehát Zakariásék meghívottjai tették ki: rokonok helyből és távolról, barátok, szomszédok, ilyen-olyan falusfelek.

Maga a rendezvény hibrid jellegű volt: Erzsi néni ragaszkodott a hagyományokhoz, Jani pedig ahhoz, hogy a fenébe is, édösanyám, nem az ántivilágban vagyunk!, így két zenekart fogadtak, melyek felváltva játszottak: egy hagyományos népi bandát hegedűvel, brácsával, bőgővel, s egy városi zenekart elektromos gitárral, szintetizátorral. Jani azt is elintézte, hogy az ásványvíz s a pálinka mellé kóla és konyak is kerüljön az asztalra, sőt, gyümölcstálak is. Ez az ifjú ara óhaja volt, mert látta, hogy városon így szokták.

Az étkek viszont hagyományosak voltak, Klári néni főszakácsnő – aki évek óta főzött efféle rendezvényeken – és segédjei keze alól kerültek ki: tyúkhúsleves, rántott disznó- meg szárnyashús reszelt krumplival, savanyú uborkával, zárásként töltelkes káposzta. Házi sütemények, melyeket a rokonok, a szomszédasszonyok sütöttek.

A menyasszony szép volt, de főleg bájos, nyoma sem volt rajta „elhasználtság-nak”, így az előzetesen fanyalgókat is levette a lábáról. Janival kézen fogva végigjártak minden asztalt, mindenkihez volt egy-két kedves szava, ismerkedett, barátkozott, mosolygott. Még az anyósa, Erzsi néni is el kellett ismerje, hogy ügyesen forgolódik a menyé. Persze, néhány szkeptikus azért megjegyezte magában, várjuk ki, amíg feleség-üzemmódba kapcsol...

Az illározás csak mértékkel folyt, a kétféle vendégsereg kölcsönösen tartotta magát a másik előtt, még azok se lettek mattrészegek, akiknek es műfajuk volt,

inkább csak jókedvűek, felszabadultak. Ment a tánc is, Jani húzása a két zenekarral szemmel láthatóan bevált: a fiatalabbja inkább a gitáros-szintis könnyűzenére mozdult be, a középgeneráció és az idősebbje tartotta magát ahhoz, hogy a csárdás az igazi tánc, így felváltva ropták.

Aztán jóval éjfél után egy rövid nótaszünetben megjelent Nánás Gyuri az ajtóközben. Szemmel láthatóan ittas volt, de nem részeg. Kintről hallani lehetett, hogy valaki fojtott hangon utánaszól, elmönt az eszöd, nehogy bémönj!, mire ő visszadörmögött, hagyjál ingöm békin, azt csinállok, amit akarok! A vendégek megrökönyödve néztek rá, mert ugyan sokan kedvelték, tisztelték, de azt még tőle sem vették jó néven, hogy hívatlanul beállított. Mert becsület és tisztesség is van a világon.

– No hallám, hol van az a likasztott mönyasszony? – bödült el.

Egyszerre csend lett, a vendégsereg dermedt döbbenettel nézett rá. Kicsit talán hitetlenkedve. Hogy hogy merészeli. Az „idegen” vendégek megrovón pillantottak a helyiekre: ez itt így szokott menni? Ha nem, miért tűrik? Jani a párjával épp egy távolabbi asztalnál tereferélt, mire felocsúdtak, a leány felőli násznagy, egy ötvenes, de jó erőben lévő, kemény férfi, felszökött a főasztaltól, odalépett Gyurinhoz, megfogta a karját, s nyugodt hangnemben, de határozottan felszólította a távozásra.

– Nem mönyök sehova! Meg akarom táncoltatni a likas mönyasszonyt! Kárt már nem tudok tönni benne! – vicsorogta Gyuri.

A násznagy erre már nem szólt semmit, vállal nekiment, kilökte az ajtón, s a kultúrotthon előtt dulakodni kezdtek. Gyuri gyakorlott verekedőnek számított, ha három-négy lājbitépést, kocsmai verekedést gyakorlatnak lehet nevezni; balkezes lévén balhorgai mindig meglepték ellenfelét, de ezúttal emberére akadt, vagyis újból csak igaznak bizonyult a mondás, hogy nem az a legény, aki üti, hanem az, aki állja. Mert a násznagy megingott ugyan a balhorogtól, de olyan jobbegyenessel válaszolt, hogy Gyuri összecsuksult, mint a colstok. Az időközben kitódult vendégsereg csendben figyelte az eseményeket. Gyuriban felsejlett, hogy alighanem bajban van. Feltérdelt, és kétségbeesetten körülnézett, hogy kerül-e egy barát, aki segítségére sietne, s ugyan ott volt néhány fuvaros embere, köztük Anti is, egyik sem mozdult. Erre elbödülte magát, s a zsebéhez nyúlt, hogy bicskáját előkapja, a násznagy azonban, a szándékot megsejtve, rávetette magát, rövid dulakodás után a kezét hátra csavarta, s teljes súlyával ráereszkedve térdét a bordái közé nyomta. Elég vót-é, no?, lihegte aztán. Gyuri csak hallgatott, fogát csikorgatva; ejszen, elég vót, szólt egy idősebb ember a tömegeből, erre a násznagy még egy utolsót csavarintott Gyuri csuklóján, aztán felcihelődött, nagyot szusszant, megigazította ingét, nadrágját, s visszasétált a terembe. Az imént szóló felsegítette Gyurit a földről; megölöm!, mondta az, de erő nem volt benne, csak indulat, dehogó öled,

eriggy ügyesen haza! Egy darabon el is kísérte, támogatva, Gyuri még morgott, de engedelmesen ment mellette.

Anti dermedten nézte végig az eseményeket, meglepetten állapítva meg, hogy nem Gyurinak, hanem a násznagynak szurkol. Merthogy Gyuri megérdemli, amit kap. Vagy vajon mások is így gondolják? Erőt kellett vennie magán, nehogy túlságosan meglátszódjék arcán a káröröm. Amikor a násznagy kicsavarta Gyuri kezéből a bicskát, Antin olyan eufória lett úrrá rajta, üvölni tudott volna. Aztán, ahogy az attrakció lejártával a vendégek visszazálingóztak a terembe, s a kedélyek lassan lecsillapultak, gyorsan bekapott egy pohár pálinkát. Egyedül, koccintás nélkül. Aztán Janira nézett, az kissé sápadt volt, de tudta, mit kell tennie, intett a zenekarnak (a hangosabbiknak), hogy zenét, aztán jó példával elől járva tánra kérte az ifjú arát. Mások is követték példáját, rövidesen úgy mulatott mindenki ismét, mintha mi sem történt volna. Antival madarat lehetett volna fogatni – és nem csupán az újabb pohár pálinka miatt. Az ajándékozásnál az előzetesen tervezettnél többet rakott a borítékba, a menyasszonytáncoltatásból is kivette részét, szépen virító kékhasút ejtve a kalapba. Bár valószínűleg ő volt az egyetlen a vendégseregben, aki pár nélkül érkezett, nem érezte magányosnak magát, Jani a barátjaként mutatta be az ara rokonainak, Erzsí néni is odafigyelt, hogy jól érezze magát, így volt társaság, a szó is talált. Amikor a hangszórós zenekar diszkós számaira körtánc alakult ki, ő is felállt (csárdással nem próbálkozott, nem csak azért, mert nem tudott jól, hanem azért is, mert nem volt párja, nem akarta, hogy valakiét felkérve féltékenységi botrányt okozzon).

Hajnal felé a középkorú, idősebb férfiak összeültek, nótázni kezdtek, a hegedűs kísérte őket. Anti is hozzájuk csapódott. Egy ideig csak hallgatta őket, aztán virágos kedvében neki is énekelni támadt kedve. Kezdetben csak diszkréten dúdolgatott, s közben nézte a többiek arcát, hogy lát-e rosszállást rajtuk, affélét, hogy ugyan, mit akar ez itt?! De mosolyogva, könnyed bölintással konstatálták bekapcsolódását, ettől nekibátorodott. S önmagát is meglepve kellett megállapítania, hogy elég sok dalnak ismeri a szövegét. Pedig az apja nem tudott énekelni, mulatni se nagyon szeretett, gyermekkorában, ha lagziba mentek, rendszerint hamar leléptek. A nagyapja viszont nagy nótás volt, otthon, munka közben is folyton dúdolt valamit, s úgy látszik, az a pár alkalom elég volt Antinak. Lehet, nem is annyira az énekeket tanulta meg az öregtől, mint azt, hogy énekelni jó. Most már a második dalnál úgy érezte, száll el a lelke, sőt, a teste is el akar emelkedni; arca kipirult, szeme csillogott. A szöveget olykor le kellett olvasnia a többiek szájáról, de a dallamok mind ismerősek voltak, úgy danolászott hát a csapattal, mintha mindig is ezt csinálta volna. Persze, került azért néhány ismeretlen nóta is, az egyik úgy szíven ütötte, hogy hamarjában egy szalvétára le is körmölte a szövegét: „Rég megmondtam, kisangyalom, ne szeress!/Nincs egyebem, mit a két karom ke-

res./Szeress olyat, kinek legyen hat ökre,/Hogy a szíved megnyugodjék mellette!/ Béizentem a szeretőm anyjának,/Ringó bölcsőt csináltasson lányának./Ringó bölcsőt, belévaló kipárnát,/Úgy rengesse el a kisonokáját!/Hej, de bajos egy párnára feküdni,/Aki egymást igazán nem szereti!/A párnának a négy szege elszakad,/A közepe tiszta újon megmarad...”

Amint ilyenkor lenni szokott, hol egyiknek, hol másiknak jutott eszébe az újabb nóta, s zendített rá, a többiek bekapcsolódtak, a zenészek pedig adták a hangot alája. Mert jó zenész bármilyen nótát le tud kíséreni, ha nem is ismeri. Egy idő után Antiban mocorogni kezdett, hogy egy dalt ő is elkezdhetne, neki is van kedvence. Leste, várta, hogy mikor nem kezd bele valaki nyomban egy újabba, amint egyik lejár, mikor lesz egy kis hatásszünet. Eljött ennek is az ideje, egy keserves katonanóta után mintha tanácstalanul néztek volna egymásra az emberek, mintha kifogytak volna a nótából. És ekkor Anti belekezdett, hangosan, magabiztosan. A többiek egyből bekapcsolódtak:

„Csillagok, csillagok, szépen ragyogjatok,/A szegény legénynek utat mutassatok!/Mutassatok utat a szegény legénynek,/Nem találja házát a szeretőjének./Bort iszik a legény, piros az orcája,/Azt hiszik a lányok, hogy pünkösdi rózsa./Ne higgyétek, lányok, nem pünkösdi rózsa,/Hanem a szerelem lángja lobog rajta./Istenem, Istenem, édes jó Istenem!/Mikor lesz énnéem szép szabad életem?/Akkor lesz énnéem szép szabad életem,/Mikor a babámat kedvemre ölelem./Udvarom, udvarom, szép kerek udvarom,/Nem söpör meg többé az én gyöngye karom./Söpörtem eleget, söpörje már más is,/Öleltem a babám, ölelje meg más is!”

A nap már magasan járt az éden, alig tudták abbahagyni az éneklést, úgy kellett kiimádkozni őket a kultúrotthonból. Búcsúzáskor Jani barátságosan megveregette Anti vállát, majd szinte évődve így szólt:

- Há’ nem is vagy te olyan reménytelen eset, no!
- Há’ nem, há! – kacsintott rá büszkén Anti.

Úgy érezte, ha egyébért nem is, ezért az éjszakáért érdemes volt kiköltözni ide. Pedig hát hétköznapból jóval több volt, mint ilyen mássállapot-ünnepnapból.